

[Hassing-Jørgensen.]

1940 maattet begrænse Produktionens Omfang, men for en Del Handels- og Industri-virksomheder, hvis Vanskeligheder tidligere laa paa Afsætningsens Omraade, har dette Aar, 1940—41, sikkert været ganske gunstigt, bl. a. af den Grund, at adskillige af de saakaldte stille Reserver i Varelagrene jo ikke længere kan holdes tilbage, naar Varerne realiseres. Dertil kommer, at der utvivlsomt er tjent mange Penge ved store Entreprenørforetagender, at Fiskeriet har været meget lønnende, og at navnlig Landbruget har haft en meget gunstig Konjunktur. Jeg kan ganske vist tænke mig, at Skattefradragene betyder en hel Del i Disfavør af den skattepligtige Indkomst, men det vilde alligevel undre mig, om det samlede Resultat skulde kunne blive daarlige for 1941—42 end for 1940—41. Imidlertid, jeg har jo kun mit Instinkt at holde mig til, det, som den højtærede Finansminister aldrig har haft Tillid til, og jeg skal derfor indskrænke mig til at spørge den højtærede Finansminister, som jo sidder inde med Materialet: Naar der nu regnes med kun 35 Mill. Kr. mere end budgetteret, hvor meget har den højtærede Finansminister saa anset det for nødvendigt at regne med som Reserve for uerholdelige Skatter?

Om de indirekte Skatter er det oplyst, at de under Forudsætning af de midlertidige Forbrugsafgifters Opretholdelse vil give 117 Mill. Kr. mere end anslaaet. Naar disse Afgifter nu skal give 55 Mill. Kr. mere end før for et helt Aar, kan Tallet vel sættes op til 140 Mill. Kr. Herefter skulde saa de indirekte Afgifter i alt andrage 452 Mill. Kr. mod 502 Mill. Kr. i 1940—41. Det er jo muligt — jeg har ikke noget Middel til at bedømme det —, men jeg vilde anse det for vejledende, om Ministeren vilde oplyse, hvad den regnskabsmæssige Indtægt har været for den forløbne Del af Aaret, altsaa indtil 1. Oktober 1941.

Under den Diskussion, der førtes mellem den højtærede Finansminister og mig om Forbrugsafgifterne, var det den ærede Minister magtpaaliggende at konstatere mere end en saglig Uoverensstemmelse om de foreliggende Skatteforslag. Jeg maa fremhæve, at hvis den højtærede Finansminister ikke havde fremsat netop disse Forslag, men havde foreslaaet andre, med en demokratisk og human Tankegang forenelige Foranstaltninger, vilde han ikke have mødt min Kritik. Jeg har tidligere efter Evne støttet den højtærede Ministers Ønske om Opretholdelse

af sund Balance, men har altsaa ikke kunnet følge ham netop i disse bestemte Forholdsregler. Men siden det er den højtærede Finansminister magtpaaliggende at faa konstateret ogsaa en principiel Uoverensstemmelse, skal jeg ikke modsætte mig, at det opklares, hvori den bestaar.

Den højtærede Finansminister citerede en Udtalelse af mig fra anden Behandling af Lovforslagene om de direkte Skatter i Marts 1940, gaaende ud paa, at vi nu havde faaet alle de Skatter, der kunde lægges paa os, og at vi dernæst maatte laane alle de Penge, vi kunde fremskaffe. Dermed kunde jeg efter den højtærede Finansministers Anskuelse ikke have ment noget andet end, at vi bare skulde bruge løs og laane Pengene. Det er en meget frejdig Fortolkning, som jeg aldeles ikke kan godkende. Min Udtalelse er let at forstaa efter sin Ordlyd: Naar der ikke kan opnaas flere Skatter, maa Opgaven blive at holde Udgifterne inden for de bevilgede Indtægters Ramme, og desuden gælder det om i Tide at laane, hvad der er fornødent, dels til Konsolidering af Statens Gæld, hvis løse og farlige Beskaffenhed jeg ofte har kritiseret, dels til Opretholdelse af Statens Anlægsvirksomhed.

Det er ikke mig, der vil bruge løs, det er den højtærede Finansminister, der vil bruge løs og saa endda yderligere lægge Penge op. Den højtærede Finansminister har et udmærket Kendskab til, hvor Velstandskilderne løber, og det er ham en Nydelse at tømme dem, og han sætter Statens finansielle Kraft over alt andet. Det gaar ikke an alt for villigt at følge den højtærede Finansminister deri. For at opretholde Erhvervenes finansielle Kraft og deres Evne og Mod til at tage nye Opgaver op maa Statens Behov begrænses saa langt som muligt, og indtræder der da Situationer, hvor der udkræves flere Penge, end Skatterne indbringer, saa maa det foretrækkes midlertidigt at angribe Formuen, saaledes som jo ogsaa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard mener.

Maaske belyses ogsaa Uoverensstemmelsen mellem os mere indirekte ved en Udtalelse af den højtærede Finansminister, som findes i Fortrykket Sp. 161, og som lyder saaledes:

„Vi, der ikke har glemt, hvordan det gik under og efter Verdenskrigen, ved fra dengang, hvad kortsynet Letsind kan gøre af Fortræd inden for det økonomiske Omraade, og jeg maa for min Del sige, at det staar for mig som min første Pligt i denne Tid, saa vidt det staar til Finan-